

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
šeštadienio rytinė sesija, 2008 m. balandžio 5 d.

Tikra ir gyva Bažnyčia

Prezidentas Henris B. Airingas
Pirmasis patarėjas Pirmojoje prezidentūroje

Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia yra tikra ir toliau gyvena.

Palaikydami Tomą Spenserį Monsoną kaip pranašą, regėtoją ir apreiškėją bei Bažnyčios prezidentą ir D. Todą Kristofersoną kaip apaštalą ir Dvylijos Apaštalų Kvorumo narį, mes pamatėme ir pajutome įrodymą, kad Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia yra ir tikra ir gyva. Viešpats kalbėjo tiems, per kuriuos sugrąžino Bažnyčią pastarosiomis dienomis. Apie juos Jis sakė: „kad... turėtų galią padėti šitos bažnyčios pagrindą ir išvesti ją iš nežinios ir tamsos – vienintelę tikrą ir gyvą bažnyčią ant visos žemės veido, kuria aš, Viešpats, esu labai patenkintas, kalbant bažnyčiai bendrai, o ne pavieniui – nes aš, Viešpats, negaliu žiūrėti į nuodėmę net su mažiausiu nuolaidžiovimu;

tačiau tam, kuris atgailauja ir vykdo Viešpaties įsakymus, bus atleista; o tas, kuris neatgailauja, iš to bus paimta net ta šviesa, kurią jis gavo; nes mano Dvasia ne visada plūksis su žmogumi, – sako Pulku Viešpats.“¹

Tai yra tikra Bažnyčia, vienintelė tikra Bažnyčia, nes joje yra kunigystės raktai. Tik šiai Bažnyčiai Viešpats suteikė galią užantspauduoti žemėje ir danguje, kaip Jis buvo tai padaręs apaštalo Petro laikais. Šie raktai buvo sugrąžinti Džozefui Smitui, o tada jis buvo įgaliotas suteikti juos Dvylikos Kvorumo nariams.

Kai pranašas Džozefas buvo nužudytas, Bažnyčios priešai galvojo, kad Bažnyčia mirs. Jie manė, kad ji buvo mirtingo žmogaus kūrinys ir todėl mirs kartu su juo. Bet jų viltys sudužo. Tai buvo tikra Bažnyčia ir be to turinti galią gyventi net mirus tiems, kurie buvo paskirti laikinai jai vadovauti.

Šiandien mums buvo parodyta, kad tai tikra ir gyva Bažnyčia. Kunigystės raktus turi mirtingieji, bet būdą, kaip tuos raktus išlaikyti toliau veikiančius žemėje, paruošė Viešpats. Tie raktai veiks tol, kol žmonės naudos tikėjimą, kad tie raktai yra žemėje, ir kad Dievas savo valia suteikė juos savo išrinktiems tarnams.

Dievo žmonės ne visada buvo verti tokių jaudinančių išgyvenimų, kokius patyrėme šiandieną. Kristui pakilus į dangų apaštalai tebesinaudojo Jo paliktais raktais. Bet dėl narių nepaklusnumo ir tikėjimo praradimo, apaštalai mirė neperdavę raktų pasekėjams. Tą tragišką epizodą vadiname atsimetimu. Jei Bažnyčios nariai tomis dienomis būtų galėję ir norėję naudoti tikėjimą, kaip jūs šiandieną, Viešpačiui nebūtų reikėję paimti kunigystės raktų iš žemės. Taigi ši diena yra istorinės svarbos diena ir amžiną reikšmę pasaulio istorijai bei Dangiškojo Tėvo vaikams turinti diena.

Mūsų pareiga – išlikti vertiems tikėjimo, kuris mums reikalingas įvykdyti savo pažadą palaikyti tuos, kurie buvo pašaukti. Sugrąžinimo pradžioje Viešpats buvo labai patenkintas Bažnyčia, kaip ir šiandien. Bet Jis įspėdavo narius tada, kaip tai daro ir mūsų laikais, kad Jis negali žiūrėti į nuodėmę net su mažiausiu nuolaidžiovimu. Kad palaikytume tuos, kurie šiandien buvo pašaukti, turime iširti savo gyvenimus, kai būtina – atgailauti, įsipareigoti laikytis Viešpaties įsakymų ir sekti Jo tarnais. Viešpats

įspėja mus, kad jei to nedarysime, Šventoji Dvasia bus paimta, mes prarasime šviesą, kurią gavome, ir negalėsime įvykdyti savo šiandien duoto pažado palaikyti Viešpaties tarnus šioje tikroje Bažnyčioje.

Kiekvienas iš mūsų privalo asmeniškai ištirti save. Pirmą, turime įvertinti, kiek esame dėkingi už narystę tikrojoje Jėzaus Kristaus Bažnyčioje. Antra, turime Šventosios Dvasios galia sužinoti, kaip galime geriau laikytis įsakymų.

Iš pranašysčių žinome, kad tikra ir gyva Bažnyčia ne tik nebus vėl paimta iš žemės, bet ji tobulės. Mūsų gyvenimai tobulės, jei naudosime tikėjimą atgailai, visada prisiminsime Gelbėtoją ir vis labiau stengsimės laikytis Jo įsakymų. Raštuose yra pažadėta, kad kai Viešpats vėl ateis į savo Bažnyčią, Jis ras ją dvasiškai paruoštą Jam. Tai turėtų suteikti mums ryžto ir optimizmo. Turime labiau pasistengti. Mes tai galime ir tai padarysime.

Šią dieną būtų ypač išmintinga nuspręsti savo tikėjimu ir maldomis palaikyti visus tuos, kurie mums tarnauja karalystėje. Asmeniškai žinau, kaip Bažnyčios narių tikėjimas gali palaikyti tuos, kurie buvo pašaukti. Per pastarąsias dvi savaites galingai jaučiau maldas ir tikėjimą žmonių, kurių nepažįstu ir kurie mane pažįsta tik kaip per kunigystės įgaliojimą pašauktą tarnauti žmogų. Savo palaikančiu tikėjimu palaiminsite prezidentą Tomą S. Monsoną. Dėl jūsų tikėjimo ir maldų palaiminimai bus išlieti ir ant jo šeimos. Visus tuos, kuriuos šiandien palaikėte, dėl jų ir jūsų tikėjimo palaikys Dievas.

Kiekvienas narys turės galimybių palaikyti savo vadovus per tarnavimą Dievo vardu. Bažnyčia yra galinga jėga laiminti jos narius ir visus žemės žmones. Pavyzdžiui, Bažnyčia atliko nepaprastą humanitarinį darbą visoje žemėje. Visa tai įmanoma dėl Bažnyčios narių ir draugų tikėjimo, kad Dievas gyvena ir kad Viešpats nori padėti visiems patekusiems į bėdą, kuriuos Jis gali pasiekti per ištikimus savo mokinius.

Be to, būtent per Bažnyčią ir jos apeigas užantspaudavimo galios palaiminimai pasiekia dvasių pasaulį. Tai yra tikra ir gyva Bažnyčia, padedanti netgi tiems, kurių jau nebėra tarp gyvųjų. Su tikėjimu ieškodami savo protėvių vardų, lankydamiesi Viešpaties namuose, kad atliktumėte vikarines apeigas už juos, jūs palaikote šį didį darbą, kurio tikslas suteikti išgelbėjimą visiems į pasaulį atėjusiems Dangiškojo Tėvo vaikams.

Norėčiau pakalbėti apie kai kurias priežastis, dėl kurių, mano manymu, esu dėkingas už tikrą ir gyvą Bažnyčią. Tada pasakysiu keletą dalykų, kaip, mano manymu, Bažnyčia ruošiasi Gelbėtojo sugrįžimui. Ir galiausiai paliudysiu apie tai, kaip sužinojau, kad tai yra tikra ir gyva Bažnyčia.

Visų pirma esu dėkingas už patirtą apvalymo galią, pasireiškiančią per kunigystės galia atliekamas apeigas. Jaučiau atleidimą ir apvalymą, kai mane krikštijo turintys tą įgaliojimą. Jaučiau degimą širdyje, įmanomą tik dėl to, kad Dievo tarnai pasakė: „Priimk Šventąją Dvasią.“

Mano dėkingumas kyla ir iš palaiminimų mano šeimai. Būtent užantspaudavimo galia ir mūsų pažinimas apie ją keičia mūsų šeimos gyvenimą čia ir mūsų lūkesčius dėl šeimyninio gyvenimo džiaugsmo būsimame pasaulyje. Mintis ir viltis, kad amžinai būsime drauge, perneša mane per išsiskyrimo išbandymus ir vienatvę, neišvengiamus mirtingajame gyvenime. Ištikimiems Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariams pažadėta, kad amžinybėje šeima galės būti drauge ir plėstis. Toks patikrinimas mūsų šeimų santykius pakeičia amžiams, ir į gerąją pusę.

Pavyzdžiui, esu tokiaame gyvenimo tarpsnyje, kada dėl didelių atstumų negaliu gerai pažinti savo anūkų, o galiausiai ir proanūkių. Taip pat yra žmonių, kurie niekada neturėjo galimybės susituokti ir auginti vaikus, kurie kaip ir aš trokšta būti su savo šeima. Dėl pažinimo apie amžinąją šeimą

sugražinimo esame optimistiškesni ir malonesni savo šeimos santykiuose. Didžiausi džiaugsmi, kaip šiame, taip ir būsimame gyvenime, glūdi šeimose. Esu labai dėkingas už tikrumą, kad, jei būsime ištikimi, tie patys santykiai, kuriais džiaugiamės čia šiame gyvenime, liks su mumis amžinai būsimame pasaulyje, amžinoje šlovėje.²

Galiu įžvelgti išpranašauto Bažnyčios tobulėjimo ženklus. Pavyzdžiui, keliaudamas ir susipažindamas su Bažnyčios nariais, matau nuolat gerėjančius jų gyvenimus. Kai nariai paprastai tiki ir paklūsta, Apmokėjimas keičia ir tobulina juos. Dažnai susitinku su akivaizdžiai nuolankiais žmonėmis, kuriems leista mokytis ir pamokslauti, kurie demonstruoja tokią galią, kokią turėjo Helamano sūnūs Lehis ir Nefis. Turbūt pamenate tą pasakojimą:

„ Ir buvo taip, kad Nefis ir Lehis pamokslavo lamanitams su tokia didele galia ir valdžia – nes jiems buvo duota galia ir valdžia, idant galėtų kalbėti, ir jiems taip pat buvo duota, ką kalbėti.“³

Esu tikras, kad daugkartinis prezidento Gordono B. Hinklio pageidavimas bus patenkintas. Jis mokė, kad visi, kurie ateina į Bažnyčią, gali būti išlaikyti visiškai aktyvūs, jei jie bus maitinami geruoju Dievo žodžiu. Prisimenu, kaip jis sakė, kad paskutiniai žodžiai, kuriuos jis galėtų ištarti baigdamas savo pamokslą, būtų „išlaikymas, išlaikymas, išlaikymas“. Jo žodžiai tebegyvuoja prezidento Monsono vadovavime ir visuose mumyse, jei siekiame turėti Lehio ir Nefio galią maitinti geruoju Dievo žodžiu. Esu tikras, kad jus kaip ir mane toliau stebins nuolankūs pastarųjų dienų šventieji, kurie vykdys namų mokymą, lankomąjį mokymą ir kalbės Bažnyčiai nepriklausantiems savo draugams su vis didesne galia.

Jau daug metų prisimename prezidento Deivido O. Makėjaus žodžius: „Kiekvienas narys – misionierius.“ Esu tikras, kad ateina diena, kada dėl narių tikėjimo matysime vis daugiau žmonių, pakviestų išgirsti Dievo žodį, kurie po to ateis į tikrą ir gyvą Bažnyčią.

Esu tikras, kad patobulės ir dar vienas dalykas. Visos Bažnyčios šeimos ieško būdų stiprinti ir apsaugoti savo vaikus nuo juos supančio blogio. Kai kuriais atvejais tie tėvai iš paskutiniųjų stengiasi susigrąžinti kai kuriuos nuklydusius savo šeimos narius. Esu tikras, kad palaipsniui Dievas jiems atlygins už pastangas. Tie, kas niekada nepasiduoda, supras, kad Dievas niekada nepasidavė ir kad Jis jiems padės.

Daug tos pagalbos suteiks tie, kurie pašaukti tarnauti Bažnyčioje. Noras padėti kitiems sustiprės tiek, kad daugelis bus, kaip kadaise jaunas vyskupas Tomas Monsonas, įkvėpti praktiškais būdais pakviesti ir padrašinti tuos, kurie kažkurį laiką gal nesuvokė Dievo jiems paruoštų palaiminimų. Prezidentas Monsonas ir šiandien prisimena žmones, kuriuos gelbėjo būdamas jų vyskupas. Būkite tikri, kad Dievas vadovaus mums, kai stengsimės surasti ir sugrąžinti tuos, kuriuos Dievas pavedė mums parsivesti grįžtant namo pas Jį.

Kitas patobulėjimas, kurį numatau karalystėje, yra noras ir sugebėjimas padėti vargšams ir beturčiams. Tarp Bažnyčios narių esu matęs nepaprastą atjautos padidėjimą stichinių nelaimių aukoms visame pasaulyje. Nekrologuose matau, kad šeimos prašo paaukojimus persiųsti į Nuolatinį Švietimo Fondą ar Bažnyčios Humanitarinį fondą.

Tą nuostabų tobulėjimą numatė pranašas Džozefas Smitas. Jis sakė, jog kai asmuo tikrai atsivers, jis norės aprėpti visą žemę, rūpindamasis Dangiškojo Tėvo vaikais.⁴ Tai jau pradeda vykti tarp vis didesnės dalies Bažnyčios narių. Nuostabu yra tai, kad pagalbos stokojuojantiems teikimo principas veikia

ir tuos, kurie patys turi mažiau, ir atrodo nepriklauso nuo to, ar esame geroje ar sunkioje ekonominėje padėtyje. Tai man liudija, kad Apmokėjimas dar veiksmingiau veikia tarp narių.

Mano liudijimas, jog tai yra tikra ir gyva Bažnyčia, užgimė dar vaikystėje. Vienas iš pirmųjų mano prisiminimų siekia konferencijos susirinkimą, kuris įvyko ne tokioje vietoje, kaip ši, bet išnuomotame viešbučio kambaryje. Kalbėjo žmogus, kurio vardo nežinojau nei tada, nei žinau dabar. Žinojau tik tiek, kad į mūsų mažą misijos apygardą jį atsiuntė kažkas, turintis kunigystę. Nesupratau, ką jis sakė. Bet dar nesulaukęs aštuonerių, dar nebūdamas pakrikštytas, gavau galingą, tvirtą liudijimą, kad girdėjau Dievo tarną tikroje Jėzaus Kristaus Bažnyčioje. Mane palaimino ne išnuomotas kambarys, ne susirinkusių skaičius, kuris buvo mažas, o liudijimas, jog tada buvau tikros Bažnyčios susirinkime.

Kai mano paauglystės metais su šeima persikėlėme į suorganizuotus Bažnyčios kuolus, pirmą kartą pajutau kunigystės kvorumų ir mylinčio vyskupo galią. Vis dar prisimenu ir galiu jausti patikimus, kuriuos jausdavau sėdėdamas kunigų kvorume šalia vyskupo ir žinodamas, kad jis turi tikro teisėjo Izraelyje raktus.

Tą patį liudijimą gavau savo gyvenimo pradžioje per du sekmadienius: vieną Albuquerke, Niu Meksike, o kitą Bostone, Masačusetse. Abiem atvejais dalyvavau susirinkime, kuriame apygarda buvo reorganizuojama į kuolą. Kuolų prezidentais buvo pašaukti atrodytų eiliniai man gerai pažįstami vyrai. Tomis dienomis pakėliau savo ranką taip, kaip jūs tai darėte šiandien, ir gavau liudijimą, kad Dievas pašaukė savo tarnus ir kad aš būsiu palaimintas per jų tarnavimą ir už jų palaikymą. Dabar tą stebuklą esu patyręs daugybę kartų visoje Bažnyčioje.

Bėgant dienoms ir mėnesiams po jų palaikymo, pamačiau, kad šie kuolų prezidentai buvo išaukštinti savo pašaukimuose. Tą patį stebuklą mačiau ir prezidento Monsono tarnystėje, kai jis buvo pašauktas pirmininkauti kaip Bažnyčios pranašas ir prezidentas bei naudotis visais kunigystės raktais žemėje. Mano akivaizdoje jam yra atėjęs apreiškimas ir įkvėpimas, kas man patvirtina, kad Dievas gerbia šiuos raktus. Mačiau tai savo akimis. Tai yra kunigystės raktai, kurie, pasak Viešpaties, yra „be pradžios ir pabaigos“⁵.

Iškilingai liudiju, jog tai tikra ir gyva Jėzaus Kristaus Bažnyčia. Jei karštai melsite, norėdami sužinoti tai patys, Dangiškasis Tėvas atsakys į jūsų maldas. Galite gauti liudijimą, kad pašaukimai, kuriuos šiandien palaikėte, yra iš Dievo. Be to galite sužinoti, kad šioje Bažnyčioje atliekamos apeigos, kurios gali apvalyti sielas bei suriši žemėje ir danguje, yra tokios, kokios jos buvo Petro, Jokūbo ir Jono dienomis. Per pranašą Džozefą Smitą dabar yra sugražinta visa šių raktų ir apeigų pilnatvė, perduodama per jo pasekėjus. Jėzus yra Kristus. Jis gyvena. Žinau tai. Liudiju, kad Tomas S. Monsonas yra gyvasis pranašas. Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia yra tikra ir toliau gyvena. Apie tai liudiju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. DS 1:30–33.
2. Žr. DS 130:2.
3. Helamano 5:18.
4. Žr. *History of the Church*, 4:227.
5. Almos 13:8.